

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. május 29.
(mennymenettel)**

Horváth Géza

VAN SZÓSZÓLÓNK AZ ATYÁNÁL

Alapige: 1János 2,1
... van Szószólónk az Atyánál...

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus áld, dicsőít és magasztal téged a mi szívünk, hogy hatalommal és dicsőséggel mentél az égbe.

Köszönjük, hogy a megaláztatás után dicsőségedben feltámadtál és felmentél a mennybe. Áldunk, hogy a mi javunkra vagy ott, és onnan kormányozod, igazgatsz, vezeted a te népedet. Uralkodsz az Atya jobbján ülve.

Köszönjük, hogy néked adatott minden hatalom mennyen és földön. Köszönjük ennek az éneknek a szép sorait, amelyben imádkozhattunk, könyöröghettünk. Köszönjük, hogy most ezt szóban is tehetjük itt a gyülekezet közösségében.

Köszönjük, hogy egyszer majd mi is oda jutunk, mert ígéretet adtál arra nézve, hogy helyet készítesz nekünk. Mert ahol a Fő van, oda a tagok is be fognak menni. Köszönjük, hogy előrementél, úgy, ahogy te voltál az első zsenge a halottak közül, és követnek majd mindazok, akik a tieid. Áldunk, hogy első zsenge vagy a mennyben, és köszönjük, hogy onnan jössz majd vissza, ítélni élőket és holtakat.

Taníts, Urunk, ennek az ünnepnek a szépségére, szentségére, igazságára. Kérünk, taníts bennünket a te áldott igéddel ma este is. Köszönjük neked ezt a mai ünnepet, amelyet sokan munkában kellett, hogy töltsenek. Köszönjük, hogy összejöhattünk ezen az estén áhítatra, előtted való hódolásra.

Kérünk, tölts meg bennünket a te áldott Lelkeddel.

Ámen.

Igehirdetés

Azért olvastam ezt a rövid mondatot, hogy könnyű legyen megjegyezni, és ezen a mennybemenetel ünnepen elvihessük magunkkal Isten ígését János első leveléből. És azért is, hogy lássuk milyen közegben hangzik el a mondat: „van Szószólónk az Atyánál”, felolvasom az első verset és a második versnek az első felét is:

„Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. És Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért...” — Itt hangzik el tehát ez a mondat: „van Szószólónk az Atyánál”. János itt arról ír az akkori keresztyéneknek, hívőknek, hogy ne vétkezzetek, de ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál.

Ezen az ünnepen nekem ez a kijelentés, ez a tanúbizonyosság fontos lett: „van Szószólónk az Atyánál”. Megörvendeztette a szívemet és szeretném, ha ma este a ti szíveteket is megörvendeztetné ez az üzenet.

Képzeljük el, hogy az akkori tanítványok milyen szomorúak lehettek, amikor Jézus eltávozott közülük. Beszélt Ő már elmeneteléről, de sokan és sokszor értetlenül fogadták az erről való híradást.

És eljött az a pillanat, amikor felmentek az Olajfák hegyére. Jézus Krisztus még mondott nekik fontos dolgokat, többek között itt mondja azt: menjenek a misszióba, hirdessék Isten országának evangéliumát. Maradjanak Jeruzsálemben, várják meg a Szentlelket, hiszen az erőnek, a szeretetnek és a józanságnak a Lelkével tudnak menni a misszióba is. Utána a szemük láttára felemeltetett, felhő fogta el őt a szemeik előtt. Az angyalok pedig azt mondták: ez a Jézus akképpen fog eljönni, amint láttátok elmenni.

Akkor a tanítványok bizonyára szomorúak lehettek, mert a Mester, akit feltámadása után negyven napon keresztül többször láttak, elment közülük.

Arra gondoltam, hogy mi milyen boldogok lehetünk, ha ennek az ígésnek az üzenetét komolyan vesszük: van Szószólónk a mennyben. Amikor Jézus Krisztus felemeltetett és az Atya jobbára ült, amely az Ő kormányzásának, dicsőségének, uralkodásának a helye, akkor a számunkra azt jelentti, hogy onnan kezdve van Szószólónk az Atyánál.

Hatalmas üzenet ez, de előtte még azt szeretném elmondani, hogy amikor Jézus Krisztus testben itt járt a földön, akkor is el lehetett mondani, hogy van Szószólónk. Honnan tudjuk ezt? Például a János evangéliuma 17. fejezetéből, Jézus főpapi imájából. Amikor Jézus könyörög, mint közbenjáró az övéiért, akkor azt mondja: Atyám, én őértük könyörgök és azokért, akik majd az ő beszédükre hisznek benned. Tehát Jézus Krisztus itt a földön is szószóló volt.

Mielőtt felment az Atyához, megígérte, hogy a földön is lesz szószólónk. Erről meg a János evangéliuma 14. fejezetéből olvasunk, amikor azt mondja az övéinek: nem hagyja őket árván, hanem eljön a Pártfogó, a Vigasztaló, a Paraklétosz (a Szószóló), és az Isten Lelke tíz nap múlva ki is töltetik a tanítványokra. Tehát itt a földön is van szószólónk, van vigasztalónk: Isten Szentlelke.

Attól kezdve, hogy Jézus felment a mennybe, az a nagy csoda és az a kiváltság éri a hívőt, hogy elmondhatjuk mi is: van Szószólónk az Atyánál.

Amikor János azt mondja itt az első levelében, hogy van Szószólónk az Atyánál, a Paraklétosz szót olvassuk. Ez egészen különleges, hogy János ezt a szót használja, itt nem a Szentlélekre használja, hanem Jézus Krisztusnak a jelzője.

A János evangéliuma 14. fejezetében — amit az előbb említettem —, a Szószólót, a Vigasztalót, a Paraklétoszt inkább úgy fordítjuk: Segítő. Itt viszont egyértelműen a Paraklétoszt úgy kell értelmeznünk: Szószóló.

Valahol azt olvastam, hogy ennek az eredeti görög világi jelentése úgy szólt, hogy segítségül odahívott. Ez egy jogi kifejezés volt, hogy Paraklétosz, Szószóló. Ha valamilyen jogi ügyben valaki nem volt jártas és könnyen becsaphatták — ilyen nemcsak ma van, hanem akkor is volt —, akkor kellett valaki, aki ért hozzá. Ezért fogadunk mi is ügyvédet, ha több kettőnél, mert mi nem tudunk eljárni, bennünket könnyen becsaphatnak, de egy ügyvédet, aki ismeri a jogszabályokat, aki a mi szószólónk, aki képvisel bennünket egy ügyben, azt nem könnyű becsapni.

Ennek az igének az értelme a számunkra az: az Úr azt szeretné, hogy a hívő népe örvendjen ezen a földön, mert nemcsak Isten Lelke van velünk, mint segítő, mint pártfogó, hanem van Szószólónk a mennyben.

Arra is figyeljünk, hogy János azt mondja: van Szószólónk a mennyben, az igaz Jézus Krisztus, aki engesztelő áldozat a mi vétkeinkért. Olyan drága üzenete ennek az igének, hogy amikor a hívők ennek örülnek, akkor annak is örülhetünk, hogy nem is akármilyen Szószólónk van, mert az igaz Jézus Krisztus az.

Aztán azt is olyan jó ennek az igének a fényében megnézni, hogy János hozzáteszi: az igaz Jézus Krisztus engesztelő áldozat a mi vétkeinkért, ezért azt is mondhatjuk: csak Jézus Krisztus a szószólónk. Nem azt írja János, hogy vannak szószólóink, és ezek közül egy: Jézus Krisztus. Nem azt mondja: van sok szószóló a mennyben — erről most nem akarok beszélni, hanem az igében világosan benne van, hogy egy Szószólónk van a mennyben. Egy az Isten és egy a közbenjáró: az igaz Jézus Krisztus. Nincs más. Mert nem is lehet más szószólónk a mennyben.

János azt írja itt az igében: aki bennünket a mennyben képvisel, az az igaz Jézus Krisztus, aki engesztelő áldozat a vétkeinkért. Ha bárki más szó-

szólót keresne, vagy kreálna magának, itt ütközik falba, hogy senkiről nem lehet elmondani, hogy igaz és engesztelő áldozat a mi vétkeinkért. Hiába kreál magának az ember szószólókat, közbenjárókat, vagy kéri közbenjáróknak a segítségét, senkiről nem mondhatjuk el, hogy igaz és engesztelő áldozat a mi vétkeinkért.

Mit jelent itt: igaz?

Röviden összefoglalva: annyit jelent, hogy igaz a Szentírásban az, aki maradéktalanul cselekszi az Atya akaratát, az igaz Jézus Krisztus. Ilyen senki nem volt, csak Ő, aki maradéktalanul megcselekedte az Atya akaratát, aki mindenben engedelmes volt az Atyának. Akiról azt írja Pál apostol: „Engedelmes volt halálíg, mégpedig a keresztfának haláláig.” Aki vállalta azt, amit az Atya eltervezett, amit örök időknél előtte, az Ő örök tanácsvégzésében létrehozott, annak Jézus Krisztus vállalta a kivitelezését. Elkészültek a tervek.

Ma délután két építész beszélgetett egymással. Odamentem hozzájuk, és láttam, hogy tervek voltak kiterítve. Nagyon szép tervek voltak. Az volt a gondolatom, hogy vajon ez a tervezet létre fog-e jönni? Állítólag ez a terv egy diplomamunka — így vettem ki az építészek szavából. Nem elég, hogy el van tervezve, valakinek ki is kell viteleznie.

Arra gondoltam ennek a mai igének a fényében, hogy milyen áldott dolog, hogy amit a mi mennyei Atyánk a világ teremtése előtt elvégzett és elhatározott, azt a Fiú, Jézus Krisztus, engedelmesen kivitelezte. Nem lehetett letéríteni erről az útról. Nem lehetett eltántorítani. Nem lehetett megkísérteni ezen az úton. És, még amikor nagyon nehéz volt, akkor is azt mondta: Igen, Atyám! Ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te. Senki nem találtatott ilyen értelemben igaznak ezen a földön, aki ilyen maradéktalanul, aki ilyen engedelmesen az Isten hullámhosszán függött volna, és figyelte volna, hogy mit akar az Atya.

A másik, amit olvasunk: „Aki engesztelő áldozat a mi vétkeinkért” — Itt is jó látni, hogy János azt a Jézust, aki az Atya jobbján van, beazonosítja. Az a Jézus, aki az Atya jobbján van, az, aki engesztelő áldozat a mi vétkeinkért. Így látja János a Jelenések könyvében is az Úr Jézus Krisztust. Láthatná dicsőségben, és látja is nagyságban és fenségben, és mégis azt mondja: ez a Szószólónk az Atya előtt úgy van ott, mint aki engesztelő áldozat a mi vétkeinkért. Vagyis Jézus Krisztusnak a megváltói munkájára utal az Ő szószólói tiszte. Aki nemcsak áldozatot vitt a templomba bűnért való engesztelésül, hanem maga lett áldozat.

A Zsidókhoz írt levélben olvashatunk erről többet: mégpedig egyszeri és tökéletes áldozat. Aki önmagáért nem kellett, hogy vigye a bűnért való áldozatot, csak miértünk. Akiról olyan szépen jövendölt Ézsaiás, és aki a Golgota keresztyén meghalt a mi bűneinkért. Ő engesztelő áldozat a mi bű-

neinkért. Azért Szószólónk, mert a mi ügyünket már itt is képviselte a földön. A hívók megváltását márt itt elvégezte a földön.

Amikor János arról ír, hogy van Szószólónk a mennyben, Jézusnak a földi megváltói munkáját ezzel az igével összeköti mennyei közbenjáró tisztevel. Ebbe szeretné, ha mi belegyönyörködnénk ma: van Szószólónk az Atyánál.

És mi ennek az egyik haszna? Mert sok haszna van ám, hogy Jézus a mennyben van. Amikor az Úr Jézus azt mondta: jobb nektek, ha én elmegyek, ebből a sok jóból mi most csak egyet nézzünk meg. Azt mondja János: ne vétkezzetek, de ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál. Tehát összeköti János, és azt mondja, hogy Jézus Krisztusnak ez a szószólói munkája, közbenjárása, mire vonatkozik elsősorban? A bűnbocsánatra. Azt mondja János: ne vétkezzetek, de ha valaki vétkezik...

Nem véletlenül írja János mind a két mondatot. Mert ha csak azt írná János: ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, akkor a hívó ember elbázná magát, és azt mondaná: most már nyugodtan vétkezhetem, mert van Szószólónk az Atyánál. Nem baj, hogy bűnben járok, nem baj, hogy lábunkkal járunk a sárban, fülünk igédre nem figyel. Nem baj, hogy a szemünk, a gondolataink tisztátalanok, mert van Szószólónk az Atyánál. János ezért írja: ne vétkezzetek.

János azt mondja ezzel, hogy a vétek összeegyeztethetetlen Isten szentségével. Ezért a hívó ember, a keresztyén arra törekszik, hogy ne vétkezzék. Mivel János azért a földön járt és nem a föld felett, tudta, hogy ez nem fog menni. Azért is írja ezt János, mert az akkori tévtanítók közül sokan úgy vélekedtek, hogy aki Istent ismeri, már nem vétkezik, abban nincs bűn. Ezért is írja János: ne vétkezzetek, tartsátok tisztán magatokat. De mivel ez nem fog menni, azt írja: ha valaki pedig vétkezik, van Szószólónk az Atyánál.

Ebben halljuk azt a finom bátorítást, azt a határozott erőt, amit ki akar itt fejezni Isten igéje. Ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál. Miért? Mit teszünk akkor, ha vétkezünk? Sokszor elkeseredünk.

Valaki, aki elindult a hit útján, de mindig visszaesett, mindig elbukott, mindig ugyanazok a bűnök kísértették, azt mondta: nem fog ez nekem menni. Hagyjuk ezt. Kellett bátorítanom: dehogynem, ha egyszer elindultál, célba is kell érni — ez van a Bibliában. Nemcsak a rajt van a versenypályán, hanem a cél is ott van, és csak a célra nézzél, és kérjed: Jézus, támogass a harcban, ha rendülök.

Nem fog ez nekem menni! Megint erőt vettek rajtam a bűneim, megint lehúztak. Újból és újból kísértenek ugyanazok, és olyan kitartóak. Ó hány-szor így gondolkozunk. Igen, sokszor elkeseredünk, lemondunk. Vagy azt gondoljuk: addig nem nyugszom, míg le nem teszem.

Ebben az igében azt mondja János: Van Szószólónk az Atyánál. Ha valaki vétkezik: van Szószólónk az Atyánál. Az, aki itt a földön odament helyettünk a Golgotára. Aki helyettünk elszenvedte a bűn büntetését. Aki kivont minket a kárhozat csapdájából, posványából. Az Isten népe mennybemenetel ünnepén kapaszkodjon bele abba, hogy van Szószólónk az Atyánál. És ennek nincs vége. Mindig lesz Szószólónk az Atyánál. Van, aki képviseli az én nyomorult földi életemet, bukásaimat, harcaimat. Valaki a legnagyobb fórum előtt képviseli, és maga is a legnagyobb fórum.

Konfirmációs órán szoktuk mondani, amikor a közbenjáróról beszélünk, hogy miért fontos az nekünk, hogy Jézus az egyetlen közbenjáró? Ha a magyar köztársasági elnök azt mondaná nekem, hogy valamit kérhetek tőle (nem mondja), én felkerekednék, a Sándor palota elé mennék, és a portásnak adnám elő kéréseimet... — Nem becsülöm le a portás munkáját, de nem a portást kérem meg, hogy ugyan intézze el már nekem, ha engem vár valaki, aki azt mondta: nekem elintézné. — Valami ilyenre gondoljunk.

Ha nekünk van Szószólónk a mennyben, akkor nekünk nem kell kisebb értékű valakit keresnünk, hogy majd ő közbenjár, majd ő elintézi az Atyánál. Az Isten népe kapaszkodjon bele ebbe. Találjuk meg ebben a gyönyörűségünket, a boldogságunkat. Találjuk meg ebben a naponkénti kegyelmet, hogy nekünk a mennyben képviselőnk van. Addig is, míg oda jutunk, míg színről-színre nem látunk. Addig is, míg nem történik meg az egyesítés. Addig is van szószólónk a mennyben, az igaz Jézus Krisztus.

Ne félj, Isten népe! Ne csüggedj el, kicsiny sereg, ha rád zúdul vad elened, hogy végképp összetörjön, mert vedd tudomásul, írd be a szíved hústáblájába az Isten ígését: van Szószólónk a mennyben.

Elmondom Kálvinnak egy szép mondatát. Főképpen azért is, mert május 27-én volt halálának a 450. éves évfordulója. Sokan nem tudják, hogy pont május hónapban. Ezért hadd álljon itt Kálvinnak egy szép mondata és idézete, hogy mit jelent, hogy Jézus Krisztus Szószólónk a mennyben:

„Krisztus közbenjárása az Ő halálának folytonos alkalmazása a mi üdvösségünkre.”

Igen, ez is, meg sok minden más is történt mennybemenetel ünnepén. Egy dolgot vigyünk el a szívünkben: van közbenjárónk, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. Ha valaki vétkezik, nézzen Őreá és énekelje: „az Isten Bárányára letésem bűnöm én, és lelkem béke várja ott a kereszt tövében.”

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük, hogy nemcsak arra irányítod a figyelmünket, hogy mit tettél értünk, hanem ezen az ünnepen arra is, hogy mit teszel most a tiedért.

Köszönjük, hogy váltságmunkád nemcsak a földön volt érvényes, hanem érvényes a mennyben is. Ott is úgy vagy, mint engesztelő áldozat a mi vétkeinkért. Köszönjük, Urunk, hogy ezzel foglalkozol ott, ezért is vagy ott a mennyben.

Áldunk és dicsőítünk téged, egyetlen Szószólónkat és egyetlen Közbenjárónkat, hogy senki más, csak te voltál alkalmas erre, Úr Jézus Krisztus. Egyedül csak neked tulajdoníttatik, hogy igaz vagy önmagadban. A te igazságod nem neked tulajdonított igazság, mint a mienk, hanem te önmagadban vagy igaz, szent, büntelen, tiszta.

Köszönjük, hogy nemcsak áldozatot vittél a szentek szentjébe, hanem te magad lettél áldozattá, hogy helyettünk vitted az engesztelést. Köszönjük, hogy a te váltságműved befedezi a mi vétkeinket és bűneinket, hogy szabadon járassunk ebben a jelenvaló világban, mint vidám, boldog gyermekek. Mint a te megváltottjaid, akik nem akarunk visszaélni azzal, hogy van Szószólónk a mennyben, hanem akik élni szeretnének azzal, hogy van Szószólónk a mennyben, aki képviseli a mi ügyünket a legnagyobb fórum előtt és képvisel majd bennünket az ítélszék előtt is.

Köszönjük, hogy a te igazságoddal, szentségeddel és tisztaságoddal betakarsz bennünket. Könyörülj meg rajtunk, Urunk, hogy ne vétkezzünk, hogy vegyük komolyan a te igédet, figyelmeztetésedet, tanácsodat, útmutatásodat. De ha elbukunk, kapaszkodjunk bele a te kegyelmedbe.

Kérünk, áldd meg gyülekezetünket, betegeinket. Vigasztald a gyászolókat. Kérünk, áldd meg a gyülekezetünkben a gyermekeket, akiknek ma volt itt utolsó hittanórájuk. Köszönjük, hogy az egész tanévben, amely lassan mögöttünk van, lehetett velük foglalkozni. Köszönjük azokat a testvéreket, akik foglalkoztak velük, akik a te evangéliumodat mondták el.

Köszönjük azokat, akiket az iskolákban taníthatunk, Urunk. Akiket beírtak a jövő tanévben a hit- és erkölcsstanra. Köszönjük a lehetőségeket a misszióra, amellyel hirdethetjük az evangéliumot. Kérünk, hogy Szentlelkeddel tedd áldottá ezt, tedd erővé ezt mindenki számára.

Kérünk, oltalmazz és őrizz bennünket az éjszakában. A holnapi napot is kezdedbe tesszük, Urunk. Azokat, akik dolgozni mennek, akik iskolába mennek. Kérünk, vigyázz azokra, akik otthon vannak idősen, betegen, gyengén. Köszönjük azokat, akik őket ápolják.

Kérünk, taníts bennünket várni, Úr Jézus, hogy vágyakozzunk arra, hogy jöjj vissza és vidd el felhőkön át elkészített menyasszonyodat. Kérünk, fogadd a hálánkat, dicsőítésünket, magasztalásunkat, és csendes imádságunkat is ezen az estén.

Ámen.

360. 3-6 dicséret

3. Mennybe menése az ember Fiának
Záloga lelkünk mennyei jussának,
Melyet szerzett, mint kezes, vérével
És közöl minden igaz hívével.
Ő emberré, mi atyánkfiává lett,
Atyjának minket örökösivé tett;
Maga előttünk mennybe felmene,
Nékünk is helyet hogy készítene.

4. Ó, kegyes Jézus, idvességünk ára,
Vállalt kezes, ki szent Atyád jobbára
Magasztaltattál, te, ki örök, nagy.
Atyáddal egy és örök Isten vagy:
Arra szereztél utat érdemeddel,
Isten Atyánktól nyert örökségeddel,
Hogy dicsőséged lakóhelyébe
Mégy könyörülő főpap képébe'.

5. Áldunk s imádunk mindörökké téged
És dicsőítjük örök istenséged;
Jó vagy, Uram, te, igen irgalmas,
Pap és király vagy, kegyes, hatalmas.
A te érdemed a mi nyereséünk,
Mennybe menésed élő reménységünk,
Hogy minket is, mint örökségedben,
Részeltetsz megnyert dicsőségedben.

6. Adjad, Úr Jézus, hogy még e világban
Sátorozván is, ama mennyországban
Részt vehessünk, s mint tulajdonunkkal,
Szenttül éljünk mennyei jussunkkal,
És hogy e földet jó cselekedettel,
Hálaadással, buzgó tisztelettel,
Mint lakos társai a szenteknek,
Pitvarivá tégyük az egeknek.